

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Προεπιτάμειον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελπίται παρασθῆναι εἰς τὴν γὰρὰ ἡμῶν διακρίσιν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκη αἰρίτων καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ξενοερικῶ ἔτος. 7.— Ξενοερικῶ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν ἑν ἑκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0, 15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Ἀέλου, 119, Ἰωάννη Χρυσοσπηλιωτίσση

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 17 Ἀυγούστου 1896

Ἔτος 18^{ος}.—Ἀριθ. 33

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 249)

Τὸ θερμομέτρον εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐσημείωνε μόνον 6 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶχε παγῶσιν ἀκόμη, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο τις νὰ κρίνη ἐν μέσῳ σκότους σχεδὸν ἐντελοῦς. Ἡ ἐκ πάγου νησίς, μολοντί εἶχε κάμη ἡμίσειαν στροφὴν, ὑπὸ τὴν ἐπίθρασιν ἐλαφρᾶς τινος δίνης ἀναμριβόλων, ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται πρὸς δυσμάς.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν φοβερῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἔχη ὁμοία περιπέτεια, ὁ κύριος Σέργιος ἐκρίνει ἀναγκαῖον νὰ λάβῃ ἄλλα μέτρα. Τῆ ὑποδείξει του ἀνῶρυξαν διὰ μέσου τοῦ ἐρείσματος νιάν διόδον κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τῆς πρώτης. Ὡστε τοῦ λοιποῦ, οἰανδήποτε θέσιν καὶ ἂν ἐλάμβανεν ἡ πλέουσα νῆσος, δὲν εἶχον νὰ φοβηθοῦν ἐμφραξίν καὶ ἀσφυξίαν.

«Αὐτὸς ὁ τόκος, παιδιὰ μου, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ δὲν μου ἀρέσει καὶ κολύ! Βιμπορεὶ νὰ εἶνε καλὸς γιὰ φῶκες ἄλλὰ γιὰ ἀνθρώπους... τί νὰ σας πῶ!

— Συμφωνῶ πληρέστατα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Σέργιος, ἀλλὰ μιά που εὐρεθήκαμεν, ἄς κάμωμεν καὶ ἀλλοιωτικαί!.

— Ὡ, εἶδῶ δὲν εἶνε τὸ κλίμα τῆς Νορμανδίας! προσέθηκε στεναῶς ὁ Κασκαμπέλ.

Καὶ βέβαια δὲν ἦτο τὸ κλίμα τῆς Νορμανδίας, οὔτε κἂν τὸ τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας ἢ τῆς Φιλλανδίας κατὰ τοὺς χειμῶνάς των! Ἦτο τὸ ἀπειρῶς τραχύτερον κλίμα τῶν πόλων, μὲ τὴν τετραμήνου νύκτα του, μὲ τὰς σφοδρὰς καταγίδας του, μὲ τὴν ἀκατάπαυστον χιόνα του καὶ τὸν πυκνὸν πέπλον τῆς ὀμίχλης του.

Καὶ πόσον ἀνησυχούν ἀκόμη διὰ τὸ μέλλον των! Μετὰ τὸν κλοῦν, ὅταν ἡ νῆσος των θὰ ἔμεινεν ἀκίνητος, ὅταν ἡ θάλασσα θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀπέραντον παγωμένον πεδίου, εἰς ποθὸν μέρος θὰ ἐσταμάτων! Ἦτο φοβερὸν καὶ νὰ το σκεφθῆ τις, ὅτι θὰ ἄφρινον ἐκεῖ τὴν

«Εὐδρομον Οἰκίαν» καὶ ἀνευ' αὐτῆς θὰ διεσχίζον περὶ ἑκατοντάδας λευγῶν μέχρι τῆς αἰθριακῆς ἀκτῆς. Διὰ τοῦτο ὁ κύριος Σέργιος ἤρχισε νὰ σκέπτεται μήπως θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ διαχειμάσουν εἰς τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐσταμάτα ὁ πλέων πάγος, νὰ διατηρήσουν μέχρι τῆς ἀνοίξεως τὸ ἀσφαλὲς αὐλον τῆς «Εὐδρομου Οἰκίας.» Ναι, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας, πρὸ τῆς τήξεως τῆς Ἀρκτικῆς Θάλασσης, ἔπρεπε ἤδη νὰ ἔχουν ἀφήσῃ τὸν τόπον τῆς παραχειμάσεως, ἔπρεπε νὰ ἔχουν διαπεράσῃ τὸ παγωμένον πεδίου, τὸ ποθὸν δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ διὰ ἀρραγῆ. Τοῦτο οἰανδήποτε δὲν θὰ ἦτο δύσκολον. Οἱ ναυαγοὶ θὰ ἐγνώριζον τὴν ἀπόστασιν ἢ ὅποια θὰ τους ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς καὶ θὰ ἄφρινον ἐγκαίρως τὸν τόπον τῆς διαχειμάσεως. Ἄλλως τε ἡ ἀπόστασις αὕτη δὲν θὰ ἦτο καὶ μεγάλη, διότι ἡ πλέουσα

«Τὸ θέαμα ἦτο πραγματικῶς ἔξοχον.» (Σελ. 258 στήλ. α'.)

νῆσος ἐξηκολούθει νὰ διευθύνεται σταθερῶς πρὸς δυσμάς, ἀφ' οὗ παρέκαμψε τὰ κρηνηρὰ Κεκουρνγη, Χελιαξγη, Βερανῶφ, καὶ διήλθε τὸν πορθμὸν τοῦ Λόγκ καὶ τὸν κόλπον τῆς Κολύμας.

Ὁ Νοεμβρίος ἐτελείωσε. Παρήλθον τριάκοντα ἐννέα ἡμέραι, ἀφ' ἧς ἡ οἰογένεια Κασκαμπέλ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράνς. Ἄνευ τῶν δυστυχημάτων αὐτῶν, θὰ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν Ναυμάναν πρὸ πέντε ἢ ἑξ ἑβδομάδων... Ἐν τοῦτοις ὁ πλοῦς ἦτο προφανῶς περὶ τὸ τέλος του. Τὸ θερμομέτρον κατήρχετο ὀλονεν σταθερῶς. Ἡ πλέουσα νῆσος ἐμεγάλωνεν ἡμέρα τῆ ἡμέρα διὰ τῆς προσκολλησῆς νέων τεμαχίων πάγου. Ἡ ἐπιφάνειά της εἶχεν ἤδη εὐρυνοθῆ κατὰ τὸ ἐν τρίτον, ὅτε τὴν νύκτα τῆς

30 Νοεμβρίου πρὸς τὴν 1 Δεκεμβρίου καὶ ἄλλος πελώριος ὀγκόπαγος προσήγγισεν ἀπὸ τὸ ὀπισθεν μέρος.

Ἡ βάσις τοῦ ὀγκοπάγου τούτου ἐβυθίζετο βαθέως ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ρεῦμα τῷ εἶδεν ἀνωτέραν ταχύτητα ὡς ἐκ τούτου ἡ πλέουσα νησίς ἔκαμε πάλιν ἡμίσειαν στροφὴν καὶ τὸν ἠκολούθησεν, ὡς ἐάν ἐρυμουλκεῖτο ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ οὐρανὸς τῶρα ἦτο αἰθριὸς ὁ ἀνεμὸς ἔπνευ βορειονατολικῶς. Οἱ λαμπροὶ ἀστέραι τοῦ βορείου οὐρανοῦ ἐφώτιζον τὰς πολικάς ἐκείνας νύκτας, τὰς ἀπειράντους, ἐνῶ συχνὰ τὸ βόρειον σέλας κατηγόραζε τὸ διάστημα διὰ τῶν φωτεινῶν καὶ ἐν εἶδει ῥιπιδίου διατεταγμένων ἀκτίνων του. Τὸ βλέμμα ἐξεταίνετο ἤδη μέχρι τοῦ ἀκωατάτου ὄριζοντος, μὲ τὴν

στασις είνε τοιαύτη, ώστε να πιατή επίσημον, επιστολήν και προς αυτά, όταν παραδείγματος χάριν θέλωμεν να τα συγχαρώμεν δια κανέν ευτύχημα ή να τα συλλυπηθώμεν δια κανέν δυστύχημα. Β') τας επιστολάς εκείνας, τας έντελής φιλικάς και οικείας, τας όποιας άπειθυνομεν προς τούς στενοούς συγγενείς μας, τούς αγαπητούς μας φίλους, ως είνε π. χ. αι προς την «Διάπλასιν» επιστολαί σας.

Όσάκις σας παρουσιασθή ή ανάγκη να γράψετε επιστολήν του πρώτου είδους, ένθυμηθητε α') ότι ή επιστολή πρέπει να είνε σύντομος, ώστε το δυνατόν να μη περιέχη τίποτε άλλο εκτός του θέματος, δια το όποιον γράφεται β') να είνε καλογραμμική, καθαρά, εύανάγνωστος, χωρίς κανέν σβύσιμον, επί εκλέκτου επιστολικού χάρτου κτλ.

Δια να τα έννοήσετε καλά αυτά, ένθυμηθητε τον γενικόν κανόνα, τον όποιον σας έδωσα εις το προηγούμενον άρθρον: α' Όσάκις έχομεν να εϊπωμεν κάτι τι προς έν πρόσωπον δι' επιστολής, πρέπει να τού τα γράψωμεν, όπως θα τού τα ελέγαμεν, εάν το εβλέπομεν. Λί επιστολαί λοιπόν, περι των όποιων σας όμιλώ τώρα, αντίστοιχούν προς μίαν τυπικήν, επίσημον επίσκεψιν. Υποθέσατε ότι πρόκειται να ζητήσωμεν μίαν χάριν, ή να ανακοινώσωμεν τίποτε, ή να συγχαρώμεν ή να συλλυπηθώμεν έν πρόσωπον, μετά του όποιου δεν έχομεν μεγάλην οικειότητα. Όπως, αν θα το επισκεφθώμεν, ή περιβολή μας πρέπει να είνε επιμελημένη και άμειπτος, οι τρόποι μας εύγενείς, ή φράσις μας εκλεκτή και τα λόγια μας μετρημένα, ούτω και αν θα τω γράψωμεν, ή επιστολή μας πρέπει να είνε ολιγόλογος, καλογραμμική, επιμελημένη τελοσπάντων ύφδλας τας έπίψεις. Και όπως θα θεωρηθώμεν άγενείς αν παρουσιασθώμεν εις μίαν αίθουσαν με λερωμένον ύποκάμισον ή ακτένιστον κόμπην, τοιοῦτοι θα θεωρηθώμεν και αν γράψωμεν μίαν επιστολήν επί καινού χάρτου και με σβύσιματα. Και όπως θα μας κατηγορήσουν ότι δεν είξεύρομεν από κόσμον, αν παρουσιασθώμεν δια μίαν ύπόθεσιν εις έν άνθρωπον και άρχισωμεν την φλυαρίαν, λέγοντες πράγματα άσχετα προς το αντικείμενον της επισκέψεως μας, τόνσον θα κατηγορηθώμεν και αν γράψωμεν δια την ίδιαν ύπόθεσιν μίαν επιστολήν φλύαρον, γεμάτην από πράγματα άσχετα προς το αντικείμενον δια το όποιον γράφομεν.

Απέναντίας αι επιστολαί του δευτέρου είδους αντίστοιχούν προς τας φιλικάς και εγκάρδιους εκείνας επισκέψεις, τας όποιας κάμνομεν προς τούς αγαπητούς μας, συνομιλούντες μετ' αυτών τόνσον τερπνώς και εύχαρίστως, ώστε να παρέρχεται ή ώρα χωρίς να το έννοώ-

μεν και θέλοντες να παρατείνωμεν την επίσκεψιν μας, ώστε το δυνατόν περισσότερο. Έννοείται ότι, όπως εις αυτάς τας επισκέψεις ήμπορούμεν να υπάγωμεν με τα καθημερινά μας ένδύματα, άνευ έθιμοτυκίας, και να ήσώμεν την γλώσσαν μας ελευθέραν να εϊπη όσα φρονούμεν, όσα αισθανόμεθα, όσα μάς συνέβησαν, ούτω και εις αυτάς τας επιστολάς και ή εγκάρδιος πολυλογία είνε επιθυμητή και ή άφέλεια άναγκαία και ή παράλειψις των τύπων έν γίνεται άνεκτή. Εις τας επιστολάς του είδους τούτου συνήθως δεν έχομεν έν θέμα, ώστε να περιορισθώμεν εις αυτό δύναμεθα λοιπόν ναλλάζωμεν τα θέματα, γνωρίζοντες ότι όσον περισσότερο έχομεν να εϊπωμεν, τόσση μεγαλύτεραν χαράν και εύχαρίστησιν θα προξενήσωμεν εις εκείνον, προς τον όποιον γράφομεν. Λί επιστολαί τας όποιας στέλλετε προς τούς γονείς σας, προς τούς αδελφούς σας, προς τούς στενοούς σας φίλους, όταν είσθε μακράν των ή όταν απλώς αισθανθήτε την όρεξιν να γράψετε, ανήκουσιν εις το είδος τούτο.

Ίδού τώρα, κατά την συνθειάν μας μερικά ύποδείγματα, δια να καταστήσουν άπτότερα αυτά που σας εϊπα. Α') Επιστολή προς ξένον και άγνωστον πρόσωπον, επί τή εύκαιρία εύρέσεως και επιστροφής απολασθέντος άντικειμένου.

Εν Αθήναις την 1 Αυγούστου 1896
Αξιότιμε κύριε Π. Α. Ίωαννίδη,
Χθές το έσπέρας, επιστρέφων εις την οικίαν μου δια της οδού Πανεπιστημίου, εύρον έξωθεν της Εθνικής Βιβλιοθήκης, έν ποστοφόλιον. Βεβαιωθείς εκ των έντός αυτού επισκεπτηρίων και εκ του έξωτερικού μονογράμματος, ότι άνήκει εις ύμās, λαμβάνω την τιμήν να σας το άποσταίλω με τον επιφέροντα την παρουσίαν μου, κατά την επί των επισκεπτηρίων σας διεύθυνσιν.

Διατελώ μετ' εξαίρετου ύπολήψεως.
Γεώργιος Παυλόπουλος
όδός Πειραιώς αρ. 33

Β') Επιστολή προς φίλον, μετ' ουδέν έχομεν μεγάλην οικειότητα, συγχαρητήριος:

Εν Κερκύρα, την 15 Αυγούστου 1896.
Αγαπητέ μου φίλε,
Μετά μεγίστης χαράς έμαθον σημερον παρὰ του σιδαστού μοι πατρός σου ότι επιτυχες πρώτος κατά τας εισιτηρίους σου έξετάσεις εις την Ναυτικήν Σχολήν. Σπεύδω να εϊω να σε συγχαρώ από καρδίας δια το λαμπρόν τουτο άποτέλεσμα, το όποιον άλλως τε δεν ήτο ανέλιπτον δι' έμέ, καλώς γνωρίζοντα και την επιμέλειάν σου και την εύφυίαν σου. Σου εύχομαι δε πάντοτε θριμμαθευτικήν επιτυχίαν, προς χαράν των καλών γονέων σου και των αγαπώντων σε φίλων.

Σε άσπάζομαι εκ ψυχής
ο φίλος σου

Τω Κυρίω

Εις Αθήνας

Γ') Επιστολή προς φίλον, μετ' ουδέν έχομεν τακτικήν αλληλογραφίαν, ούτε πολύ πολύ στενήν σχέσιν, προς άντησιν φιλικής έκδουλεύσεως:

Εν Καλλιπόλει, 2 Δεκεμβρίου 1895

Αγαπητέ μου φίλε,

Παρά της σεβαστής μοι μητρός σου μάθω ότι ύγαίνεις και προοδεύεις, εφ' ό χαίρω πολύ. Διὰ της παρουσίας μου έρχομαι να σου ζητήσω μίαν χάριν: Όποτε εύκολυθής μέχρι της 31 Δεκεμβρίου, να διέλθης από το Γραφείον της «Διάπλάσεως των Παιδών» (όδός Αιόλου 119) και να αναναώσης την συνδρομήν μου του έτους 1896 (φρ. χρ 8) Σου ζητώ συγγνώμην δια την ένόχλησιν, άλλ' ούτε γνωρίζω άλλο μέσον δια να στείλω έδώθεν το μικρόν αυτό χρηματικόν ποσόν, ούτε έχω άλλον φίλον εκτός σου εις τας Αθήνας. Τα 8 φράγκα επλήρωσα εις την μητέρα σου, ως σου γράφει και ή ίδια.

Μη έχων έτερον

σε άσπάζομαι

πρόθυμος φίλος

Προς τον Κύριον

Φοιτητήν της Ιατρικής

Εις Αθήνας.

Υπόδειγμα φιλικής επιστολής του δευτέρου είδους θα σας δώσω προσεχώς.
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 254)

Άλλοτε πάλιν έκρυπτε το πρόσωπον έντός της χλόης και εκλαιε σιγηλώς, συλλογιζόμενος ότι δεν θα επανέβλεπε πλέον όσα είχε τόσον αγαπήσει, πράγματα και πρόσωπα, τα όποια δι' αυτόν δεν ζών παρὰ εις την μνήμην του μόνου.

Εις τας αρχάς του Ίουλίου ή κυρία Βαν Νόρκωμ επανήλθεν από την Εδρώπην και παρέλαβε την θυγατέρα της, μετά της παιδαγωγού και της θαλαγηπόλου της, εις το Νιουόρτ κόλιν συχναζομένην το θέρος υπό της αμερικανικής άριστοκρατίας δια τα θαλάσσια της λουτρά. Μετ' όλιγον και ή λαίδη Ένσορτ άπήλθεν εκεί προς συνάντησιν των, ούτως ώστε ο υίός της, μετά της συζύγου του και του Φιλίππου έμειναν μόνοι εις το μέγαρον της Νέας Υόρκης. Δεν δύναται τις να εϊπη ότι οι σύζυγοι Ένσορτ παρημέλουν καθολοκληρίαν τον θετόν των υιών. Η αλήθεια είνε όμως ότι τώρα εφρόντιζον περι αυτού όλιγώτερον. Η κυρία Ένσορτ, ή όποια ήτο άσθενής, μέγα μέρος της ημέρας διήρχετο εις το δωμάτιόν της, ο δε κύριος Ένσορτ της έκράτει συχνά συντροφίαν. Η άδιαθεσία αυτή ύπήρξε νέα άφορμή

άπογοητεύσεως δια τον Φιλίππον, ο όποιος ήλπίσεν ότι άρ' ουδέν ύπήγον εις την Νέαν Όρλεάνην την άνοιξιν, θα έπεσκέπτοντο πάλιν το φθινόπωρον τα βουνά και τα δάση, τα όποια είχαν επισκεφθί το παρελθόν έτος. Άλλά και ή έλπίς του αυτή διεφύεσθη.

Όπωςδήποτε, με τα «παιδιά» με την ζωγραφικήν του και με τα βιβλία του, δεν ήσθάνετο πλήξιν. Έντούτοις δεν είχαν δαην άλλοτε επιμέλειαν. Ο οικοδιδάκαλος, τον όποιον είχε τον χειμώνα, παρεπονείτο συχνά ότι το παιδίον, το όποιον άλλως τε δεν έστερείτο εύφυίας, δεν έδεικνυε πλέον ζήλον δια τα μαθήματά του, και ιδίως δια τα λατινικά και μαθηματικά έροβείτο δε ότι θα έμεινε πάντοτε όκισω εις αυτά τα δύο σπουδιότατα μαθήματα.

Η φύσις ήτο το ήγαπημένον βιβλίον του Φιλίππου. Η Ήρα και σχολαστική διδασκαλία τω έπροξένει κόπον και άηδیان δι' αυτό έχάρη πολύ όταν ήλθαν αι διακοπαι και τον άρησεν ο οικοδιδάσκαλος να χρησιμοκοιή τας ημέρας του όπως αυτός ήθελε.

Συχνά εις τας έξοχικές του έκδρομάς παρελάμβανε και τα παιδιά του πάτερ-Ίωσή, δια να νηπανεύσουν και αυτά, ως έλεγεν, όλίγον καθαρόν άέρα. Τα έβαζε μάλιστα να κάμνουν τα γυμνάσια των εις το ύπαιθρον, άλλ' όχι πολύ συχνά, διότι τον περιτριγύριζαν εύθως όλα τα παιδιά της γειτονείας και τα μαγκόπαιδα του δρόμου — πράγμα το όποιον δεν ήρесе πολύ εις τον κύριον Ένσορτ.

«Τι περιέργον πράγμα, έλεγε προς την σύζυγον του δυσχεραστημένος, να του άρέσει να συναναστρέφεται με τέτοια παιδιά! Άμα τον βλέπη κανείς μαζί των, νομίζει ότι και αυτός είνε της ίδιας τάξεως. Τι θα γίνη αυτό το παιδί! Έγώ ήρχισα να μριβάλλω αν θα κατορθώσωμεν να το κάμωμεν όπως θελωμεν.»

Έμεγάλωσε, άπήνησε με κάποιαν άδιαφορίαν ή κυρία Ένσορτ, και έχασε το θέλητρον της πρώτης ηλικίας· τώρα δεν είνε ούτε παιδί, ούτε άκόμη νεανίας. Μολοντούτο, με όλας αυτάς τας κλίσεις, αι όποια τον παρσύρουν εις πράξεις, αι όποια δεν αρμόζουν εις την σημερινήν του κοινωνικήν θέσιν, επιμένω ότι είνε καλή φύσις κατά βάθος και ότι θα ήμπορέσωμεν να τον μορφώσωμεν όπως πρέπει και όπως έχομεν καθήκον.

Ο κύριος Ένσορτ τότε δεν άπήντα τίποτε και ή συνομιλία έληγεν έως έδώ. Περι τας αρχάς του Σεπτεμβρίου εις αντίζηλος ήλθεν εις την οικίαν, — αντίζηλος ισχυρός και φοβερός, μετ' όλην την αδυναμίαν του: Η κυρία Ένσορτ έκαμεν ένα παιδάκι. Η γέννησις του έχαρητίσθη μετά μεγάλης χαράς, άνομάσθη δε Έδουάρδος, όπως ο πατήρ του. Η λαίδη Ένσορτ επέστρεφεν έσπου-

μένωσ από τα λουτρά· προσεκήθη άμέσως μία γαλλίς παραμάνα και το νεογέννητον εγκάτεσθή εις τα δωμάτια, τα όποια κατείχε πρότερον ή Λουκία, με όλην την επισιμότητα, την όποιαν συνεπήγετο ο τίτλος του ως κληρονόμου των Ένσορτ.

Όταν ο Φιλίππος είδε δια πρώτην φοράν το βρέφος, κατελήθη υπό μεγάλης συγκινήσεως και οι όφθαλμοί του εγένμισαν δάκρυα, ενώ έσκυψε και έφίλησε με προσοχήν άλλα και με τρυφερότητα την μικράν εκείνην παρτίαν.

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΠΡΑΓΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Ω! Ω!» έκαμεν ο μικρός Γώγος και έκτύπησε τα χεράκια του με χαράν. «Τι είνε αυτό το χρυσό, το γυαλιστερό, το λαμπρό, το ώραιο πράγμα;»

Ο μικρός Γώγος άφίνει άμέσως όλα του τα παιχνίδια κατά μέρος και άπλώνει τα χεράκια να πιάση αυτό το χρυσό, το γυαλιστερό, το λαμπρό, το ώραιο πράγμα, που έμβαινει από το παράθυρον.

Κλείει τα χεράκια του... Το έπισσε. Τι χαρά! Τα άνοίγει πάλιν, αλλά δεν εύρίσκει τίποτε. Το χρυσό πράγμα του έφυγε, χωρίς να το καταλάβη, και πάλιν λαμπει εκεί, εις την ίδια θέσι.

Ο μικρός Γώγος γελά και το ξαναπιάνει. Άλλά εκείνο του ξαναφεύγει. Και του φεύγει, όσες φορές θελήση να το πιάση... Ο Γώγος επιμένει να το πιάση, αλλά και το χρυσό πράγμα επιμένει να μη πιάνεται. Επί τέλους ο Γώγος πεισμόνει και ύστερ' από τα γέλια άρχίζει τα κλάμματα.

Τρέχει ή μητέρα του να ιδή τι έπαθε και κλαίει.

— Μαμμά, της λέγει ο Γώγος, θέλω να πιάσω αυτό το χρυσό, το γυαλιστερό, το λαμπρό, το ώραιο πράγμα και δεν ήμπορώ!

Η μητέρα του Γώγου ξεκαρδίζεται από τα γέλια.

— Μα πιάνεται, παιδί μου, ποτέ ή άκτίνα; του λέγει. Αυτή είνε άκτίνα που σου την στέλλει ή ήλιος για να σε φιλήση. Κάθησε κονιά της να την βλέπης και να παίζης. Άλλά μη θελήσης να την πιάσης, γιατί δεν πιάνεται.

Ο Γώγος ήκουε πάντοτε ό,τι του έλεγεν ή μητέρα του. Έτώπασεν άμέσως, εκάθησε κοντά εις την άκτίνα και άρχισε να παίζη. Έβαζε τα χεράκια του εις την άκτίνα και τα χεράκια του εγίνοντο κόκκινα και χρυσά· έβαζε τα παιχνιδάκια του εις την άκτίνα, και τα παιχνιδάκια του εγίνοντο λαμπρά και χρυσά... Τι εύμορφη, τι καλή που ήταν ή άκτίνα· και ο μικρός Γώγος έπαίξε κάμποσην ώραν μαζί της, αλλά χωρίς να ζητήση πλέον να την πιάση· έως ότου έφυγεν από το παράθυρον ο ήλιος και έτράβηξε μαζί του την άκτίνα.

— Τι εύμορφον παιδάκι! εϊπε βλέπων αυτό με στοργήν και θυμιασμόν, θα το αγαπώ πάντα με όλην μου την καρδιά και όσο θα είνε μικρό θα το προσχω και θα το περιποιούμαι.

Η κυρία Ένσορτ είχε φοβηθή την πρώτην αυτήν συνάντησιν Ένδομίζεν ότι ο Φιλίππος θα κατελαμβάνετο υπό ζηλοτυκίας. Άλλά πολύ εύχαριστήθη όταν είδε την τόση εγκάρδιον και ειλικρινή συμπεριφοράν του Φιλίππου προς το νεογέννητον.

(Έπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΙΞ ΚΑΙ ΟΝΟΣ

Ένας έτρεφε μια γίδα κ' έναν δουλευτή Καρά, δηλαδή του γάιδαρου του σώμα, πόδια και ουρά κ' επειδή όποιος δουλεύει και μερίδα τρώει διπλά, εις το γάιδαρο ό αφέντης έρχον' άχυρο πολύ. Μά η γίδα, όσο βλέπει να περνάει πιά καλά ένα ζώο με κεφάλια... μα χωρίς πολλά μυαλά, πάει να σκάσει απ' το κακό της και με τρόπο πονηρό εις το γάιδαρο σιμώνει και του λέει με σοβαρό :

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΦΟΥΣ

Όταν έγεννήθη το Νέφος, — τέκνον του Ήλιου και της Θαλάσσης, — ήτο πολύ μικρόν, αλλά με τον καιρόν έμεγάλωσεν, όπως μεγαλόνουν όλα τα παιδιά και γίνονται νεανία.

Νόν σου, διά να δονήσης όλίγον τον άδελφόν μου Άέρα, αν ποτε χρειασθ' αν ό πρώτος σου τρομάξη τα μικρά παιδιά, μή σε μέλη, δεν είναι τίποτε. Και άφ' ου τελειώθη ή περιουσία, θά σε γυρίσω όπισω εις την μητέρα σου.

δας, που δεν τα είδες ποτέ σου ακόμη! Και ανεχώρησαν όμοι φαιδρός. Άλλά το Νέφος το κακομαθημένον, δεν έσυλλογίζετο άλλο παρά πώς να διασκεδάξη και πώς να μη εργάζεται. Όσάκις ή Άδρα το έπερνούσεν από καμμίαν άυχημην έξοχήν, αντί να την ποίηση με βροχήν, έσηκόνετο ακόμη πλέον ύψηλά και έφευγε, περιπαίζον τον πτωχόν χωρικόν, ό οποίος από πολλόν καιρόν και με πολλόν πόδον το έπερίμενε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

μήνη Όμιγλην. Ήτο κακόν αισθημάτων γυναίκα και ή μητέρα του τω είχε συοίση να την άπορεύη πάντοτε. — Κάμε πώς δεν την γυρνάεις, τώ ειπε τότε ή Άδρα. Άν σχετισθής μαζί της, θά καταστραφής. Ο πατέρας μου ό Άνεμος την διώχνει κάθε μέρα' άλλ' αυτή ξαναέρχεται την νύκτα που δεν την βλέπει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μίαν ήμέραν ό Κουφοκεφαλάκης έμάζευσεν μα-νιτάρια. Τότε ένας κύριος έπηλίσιασε και τω ειπε: — Τι κάνεις εκεί, παιδί μου; Τά μανιτάρια αυτά είναι φαρμακεία. Καί ό Κουφοκεφαλάκης μειδιών: — Μην άνησυχήτε, κύριε, δεν θά τα φάγω. Τά μαζεύω διά να τα πουλήσω...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Παιδιά μου, ή προθεσμία προς άποσταλήν Διηγήματος διά των Διαγωνισμών έληξε και περιμένετε την κρίσιν. Τώρα έχομεν το «Τετράστιχον διά την έορτήν του πατέρα» και την έρώτησιν της Γ' Κυριακής «Ποία είναι ή καλλίτερα σας ήμέρα; από όλας τας ήμέρας του χρόνου;» μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΕΝ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Παρητήρησα, μικροί μου φίλοι, ότι πολλοί και πολλοί αγαπάτε να γράφετε στίχους. Πολλάκις έλαβα ποιηματάκια εις διαφόρους ευκαιρίας παρά μικρών μου αναγνωστών. Είς μάλιστα με ήρώτησεν εσχάτως αν είχε το δικαίωμα να γράψη εις στίχους και αυτό το διήγημα του Διαγωνισμού. Δι' αυτό εσκέφθην να σας κάμω να χρησιμοποιήσετε το ταλαντον αυτό, — όσοι το έχετε — και να προκυρήξω τον σημερινόν μικρόν Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΗΤΟΣ

τίς με εἰς τὸν κίνδυνον νὰ τὰς ξαναδημοσιεύσω, διότι ποῦ νὰ ἐνθυμούμαι; καὶ τὰς πέντε χιλιάδας ἀσκίσεις ποῦ ὑπάρχουν εἰς τοὺς 26 τόμους μου. Ἀυτὴν τὴν φοράν ἡ ἀπάντησίς σου ἔφρασε ἐντός τῆς προεσφίλιας, *Μυροδόλος Ροδῆ*, καὶ χαίρω πάρα πολύ. Τὸν ἀδελφόν σου τὸν ἐνθυμούμαι κάλλιστα καὶ τὸν ἀσπάζομαι.

Ὁ *Ἐσπαθάριος* καὶ ὁ *Ἀνδρέας Σουλιώτης*, ὅπως καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου, διὰ νὰ μου ἐγγράψῃ συνδρομητάς. Γενικὸν ἔσπαθάρωμα λοιπὸν, τί γὰρ!

Ὅλοι οἱ φίλοι μου κατενθουσιασμένοι μὲ τὸ διπλοῦν φυλλόδιον. Φρονῶ ὅτι αἱ Κυριακαὶ σου πρέπει νὰ προστεθοῦν εἰς τὰ ἐπίτὰ θαύματα καὶ οὕτω νὰ ἔχωμεν ὅκτω, ἢ μοῦ γράφει ἡ *Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς*. Ἀποδείξει δὲ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, εἶνε ὅτι αἱ ἀπάντησίς διὰ τὴν Γ' Κυριακὴν ἔρχονται βροχῆδον. Διὰ τοῦτο δὲν ἐμπορῶ νὰ παντῶ εἰς ἓνα ἑκάστον χωριστὰ εἰς ἑκάθα τὴν ἀπάντησίν του. Ἄς ἡσυχάσωμεν ὅμως οἱ μικροὶ μου φίλοι, διότι σπανιώτατα γίνονται αἱ ἐπιστολαί.

Εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, *Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς*, ὅτι σοῦ φαίνεται *περιβήσιμος* τώρα μὲ αὐτὰ τὰ νέον κτένισμα. Τῷ διεβίβασα δὲ καὶ τῶν ἄλλων τὰ συγγραφήματα διὰ τὴν ἐβελτίωσιν τῆς μέρφης τους. Μόνον ὁ *Δὸρ Κεχρῆτος* ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ευρισκῇ ἀσχημὸν ἄλλα φαίνεται ὅτι ἔχει πολὺ δύσκολον γούστο! Ὁ αὐτὸς μοῦ γράφει καὶ περὶ τῶν Φυτοφύγων τὰ λέγει: «Ἀπορῶ πῶς ἓνας Δρακοκόλλης — ἀφ' οὗ, ἄς γνωστὸν, οἱ δράκκοι τραγοῦν ἀνθρώπους, — δὲν τρώγει κρέας.» Ἐ, ἴσως ἐπειδὴ ἀκόμη εἶνε... *δρακοκόλλης*.

Τὰ πρῶτα γράμματα ἀπὸ ἐσὲ τὰ ἔχω μάθῃ — μοῦ γράφει ἡ *Ἐλικωνιάς Παρθένος*, — σὺ λοιπὸν. Διὰπλασίς μου, υπήρξες ἡ πρώτη μου διδασκάλισσα. Μὲ συγκινοῦν πολὺ οἱ λόγοι σου, καλῆ μου φίλη. Ἀλλὰ διατί ἔσται θὰ γίνῃς 16 ἐτῶν, θὰ παύσης νὰ μου γράφῃς; Σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος!

Πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ σοῦ ἀπαντῶ, *Ἀνδρόθεος*, ἀρκεῖ νὰ τὸ σημειώσῃς πάντοτε πλησίον τοῦ ὀνόματός σου. Ὡ, βεβαίως ἡ Μάρθα θὰ ἐμαγεύερεν ἑκαίσαι τὰ ψόρια ποῦ θὰ μου ἐσταλγῇ!...

Σοφὸ Πιττακὲ — αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐξέλεξα, — εἶσαι δεκτὸς εἰς ὄλιους μου τοὺς διαγωνισμοὺς, ὅπως κάθε συνδρομητῆς μου, καὶ ἡτοικε-ριττὸν νὰ μ' ἐρωτήσῃς.

Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν, *Ἑλληνική Σημεία* (εἶχες ἀμφιβολίαν, ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν θὰ ἐξέλεγα;) Νὰ μου φιλήσῃς δια σου τὰ δελφάκια καὶ προπάντων τὰ μικρότερα, ποῦ ἐτεκαρδίσθη ὅταν εἶδε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία. Περιμίνε ὅσα μου λέγεις.

Ναί, *Χρυσὴ Ἀμμοδιά*, μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ γράψιμόν σου. Γράφεις ὅπως ὀμνίαι πραγματικός, χωρὶς ἑλληνισμοὺς, καὶ ὁ γραφικός σου χαρακτήρ — ὁ ὁποῖος κατὰ τινὰς ἔχει πολὺ σχέσιν μὲ τὴν ψυχικὸν χαρακτήρα — εἶνε τόσον γλυκὺς! Ἀσπάζομαι τὸν *Χρυσὸν Στάχυν* καὶ τὸν *Φαέθορα*.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Λευκωσία τῆς Κόρυφου*. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἔφερεν ὀλίγην αὔραν ἀπὸ τὴν ἐνδοθὸν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνας! Ἀσπρά ἐκθέσεις τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἀθημον, *Ἀργυναθάριος Θεμιστοκλῆ*. Μὲ διεσκέδασα πολὺ ἡ ἐπιστολὴ σου καὶ ἐγέλασα μὲ τὴν ἐξελθούσῃ σου Ἐλενίτσαν, ἡ ὅποια ἐτόσον καλὰ μιμνήσκει τὸν πεταγόν, ὥστε ὅταν φωνάζῃ, πολλοὶ πιστεῖν ὅτι ἀναποκρίνονται εἰς τὴν φωνὴν τῆς. Ἀυτὴ βέβαια θὰ ἐξύρῃ καὶ τὴν γλώσσαν τῶν ποικίλων, ὅπως ὁ Βεζύριος Χασάν.

Μοῦ ἐπεστράφη ἐν φυλλάδιον, *Κυανόλευκος Κόρινθ*, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι σοῦ εἶχα στείλῃ δις κατὰ λάθος καὶ σοῦ τὰ ἔγραφα. Αὐτὸ ἦταν ἕλιον! Διατί μὲ παρελήθει;

Διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν μου ὁ Ν. Β., *Ἀττικὴ Νύξ*, πρέπει ἐξάπαντος νὰ γίνῃ συνδρομητῆς μου. Τοῦτο εἶνε ἀποκλει-στεινὸν δικαίωμα τῶν συνδρομητῶν.

Περιμίνε ἀνυπομονῶς τὴν σπουδαίαν ἀνακά-λυψιν ποῦ ἔκαμες διὰ κάποιον συνδρομητὴν μου. *Γελοῦσα Φύσις* — μὰ πολὺ ἀνυπομονῶς!

Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐγενῆ ἐπιθήματά σου, *Ροματὸ Κεχρῆρον* διὰ τὴν ἐπίτηλον βαθμὸν σου καὶ διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις στίχους σου. Εὖγε! Ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφος*, τὴν ὅποιαν ἀσπάζομαι, νὰ μὴ λησμονῇ ποτὲ νὰ σημειώσῃ τὸ ψευ-δώνυμόν της πλησίον τοῦ ὀνόματός της. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμῶμαι τόσα ψευδώνυμα!

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — Τὴν *Ἀν-ραν τοῦ Ἀρίωνος* συγχαίρω διὰ τὸ βραβεῖον: ἡ *Ἐλικωνιάς Παρθένος*, ἡ *Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς* ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφος* (ἡ ὅποια ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομά της,) ὁ *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* καὶ ἡ *Μυροδόλος Ροδῆ*. — Ἡ *Γελοῦσα Φύσις* παρα-καλεῖ τὸν κ. *Χαλασμὸν Κόσμον* νὰ φέρῃ καὶ ὀλίγον τόπον δι' ἄλλους, διότι ὅπου σπαρθῇ τὸν βλέπει καὶ ... συγχέεται. — Ὁ *Κυανόλευκος Κρίνος* πληροφορεῖ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνδρου* ὅτι διαμένει ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του δὲν λέγει, ἐκτός ἂν κ' ἐκείνου τοῦ τὸ εἶπῃ. — Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ *Ἰωρτίς*; ἔρωτά ἡ *Χρυσὴ Ἀμμοδιά*, πῶς νὰ τῆς γράψῃ συχνά, ἀφ' οὗ δὲν τὴν γνωρίζῃ; — Ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* κα-ραπέμει τὴν *Ὀρατὴν Κέρκυραν* εἰς τὴν πλη-ροφориᾷ καὶ τοὺς ἀσπασμούς τοῦ φύλλου τῆς 27 *Τουλίου* ἐ. ἔ. ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικὰ τῆς *Νε-ραΐδας τοῦ Ἑβρώτα* καὶ θὰ τὴν ἐννοήσῃ ἁμέσως. — Ὁ *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* πληροφορεῖ τὸν *Ἀργυναθάριον Θεμιστοκλῆ* ὅτι ὀνομάζεται Α. Α. Π. καὶ μένει ἐν Ἀθήναις; ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἀύρας τοῦ Ἀρίωνος, τῆς *Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος* καὶ τὸν *Ἀόντον τῆς Ἀφρικῆς*. — Ὁ *Φαέθων* ἀσπάζεται τὸν *Χαλασμὸν Κόσμον* τὴν *Μαρίδα τοῦ Φαλῆρου* καὶ τὸν *Καλδὸν Γέ-τορα*, (τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ *Μόδσα Πολύμηνα* τὴν *Ἐλικωνιάδα Παρθένον* καὶ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμον* ἡ *Μαργαρίτα* τὴν *Μυροδόλον Ροδῆν* (τὴν ὅποιαν γνωρίζει) καὶ τὸν *Κοιμωτόν*, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τῆς *Ἐυαι-σθητοῦ Καρδίας* ὁ *Δὸρ Κεχρῆτος* καὶ πάλιν ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Κοιμωτοῦ*, ὁ *Ὀυρανὸς τῆς Μυτιλήνης* ἀσπάζεται τὸν *Χαλασμὸν Κόσμον*, ἡ *Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς* τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* καὶ τὴν *Μαρωσιώτισσαν* (τῆς ὅποιας ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἡ *Χρυσόκωρος Ἐλαφος* τὴν *Πολυτένην* καὶ *Ὀυρανίαν Δεσφίλα* ἡ *Μυροδόλος Ροδῆ* τὴν *Μα-ρωσιώτισσαν* (τὴν ὅποιαν γνωρίζει) καὶ ὁ *Γερ-νότας Ἑλληὴν* τὴν *Ἀρεμωμένην*.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς Πτερωτῶν Πήγασον, Ἐ-κτορα, Πολυτένην καὶ Ὀυρανίαν Σ. Δεσφίλα, Ἀτθίδα, Φοῖβον Ἀπόλλωνα, Ἑλληνίδα Κα-λλιτέχνίδα, Μαργαρίταν Γερωτῶν, Ἑλληνα, Λεοντόκαρδον Λεωνίδα, Ὀυρανὸν τῆς Μυ-τιλήνης (καὶ περιμίνε...) Παραδεισίων Πτηνῶν Ἀσπὴν Περιστέραν, Μιχαὴλ Ν. Ουμαΐδην, Νι-κίλαδον Ἀλφῆν (ὁ ὁποῖος μοῦ βρεῖλαι 50 λεπτά δ.δ. τὴν ἀλλαγὴν τῆς δευθύνσεως), Νάστην τοῦ Ἀίγαιου, Μπουρλίτση, Θησίαν, Φιλόδοξον Ἐλ-ληνα, Χρυσὸν Αἶδρα, Κοραλλογενεὴ Νῆσον (καὶ νὰ μου γράψῃ συχνά, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀρχὴν) Ε. Δ. Σωτηρακόπουλον, Μαριαν Γ. Κα-τζιδάκι (τῆς ὁποίας ὄνομα δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὸ ψευδώνυμόν αὐτῆς ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο) Φίλιπ-πον Χελιδόνα, Μυροδόλον Ἀύραν, Ἀκρίταν, (ὁ ὁποῖος ἔχει λησμονήσῃ νὰ σημειώσῃ τὸ ψευ-δώνυμόν του εἰς τὰς λέξεις,) Κοραῆν, Ὀρα-τὴν Κέρκυραν, Ἀραμὴν, Ἀνδρέον Στρατι-ώτην, Κρήστον Λαβάν, (τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμόν,) *Χρυσάλλιδα*, Ἀύραν τοῦ Φαλῆρου (τὸ φυλλ. ἐδόθη) *Διογένην Λαέρτιον*, Παναγιώτην Α. Πλατῆναν, Ἑρα-σίην τῆς Φύσεως (τὰ ἑκάθα δια καὶ ἡσυχασε-σοῦ στέλλω τὰ φύλλα.) *Τηλεβοαν κελ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Αὐγού-στου θάπαντῆσο εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ὄνομα στέλλονται μέχρι 17 Σεπτεμβρίου.

428. Δεξιόγραφος.
Ἐπίρρημα καὶ μὴ θεὰ κατ' ἄν ἐνωθῶν
ὄμιλον τινὰ Ἑλληνικὸν εὖδος ἀποτελοῦν.
Ἐστὴν ὄπ' τοῦ Μαρμαρίου Ἀρίων

429. Στοιχειόγραφος
Εἶμαι εἰς τῶν πλανητῶν ὄνομα εἶμαι ἂν μ' ἐπίρρη,
ἂν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλότῃς δὲν μπορεῖ νὰ με
[κρατήσῃς.
Ἐστὴν ὄπ' τῆς Ἀφρόδος τῆς Ἑρήου

430. Ἀνύγημα - δημῶδες.
Χίλις δὲ βασιλοπούλις
ἔ' ἓνα φερρεῖτ' ἐ κλεισμένε.
Ἐστὴν ὄπ' τοῦ Ἀνδρίου Πηλεῖου

431-433. Μαγεῖον γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός οἰουδῆποτε γράμματις ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξιων μετ' ἐνός ἄλλου, πάντες
τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
Κόσμος, γῆμα, νόημα, ὄμαλι, Μέγαρον.
Ἐστὴν ὄπ' τοῦ Τριπολέου

436. Πυραμίς.
Νὰ ἀντικατασταθῶ-
σιν οἱ σταυροὶ δια
γράμματων ὥστε νὰ
ναγιωσθεῖται τὸνομα
ἀπορικίου, αἱ 8 στοι-
μαὶ τῆς βίαςως μετὰ
τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελεῖσων
τὸνομα τυράννου, αἱ ὑπεράνω 6 τὸνομα Ἑλλη-
νικῆς πόλεως, αἱ ὑπεράνω 4 νήσου καὶ αἱ λοι-
καὶ 2 πτηνῶν.
Ἐστὴν ὄπ' Θεραυτοῦλοῦ Ο. Ζουτοπούλου

437. Ἐρώτησις.
Ποῖος ἀκουστικὸς ἐφώνησεν τὸν πάππου του διὰ
δίσκου ἐνὸς ἐγυμνασίου;
Ἐστὴν ὄπ' τοῦ Ἀργυναθάρου Θεμιστοκλέους

438. Λογοπαίδιον.
Ποῖα λέξις ἀρχίζει ἀπὸ προ.
Ἐστὴν ὄπ' τῆς Φιλίππου Χελιδόνος

439. Ἀκροστιχίς
Δι' αὐτῶν ἀρχικῶν γραμμάτων 5 κρατῶν σχη-
μάτισον τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἔθνος.
Ἐστὴν ὄπ' Α. Σ. Οἰονόρου

440. Φωνηεντολίπον
δς-δντ-ν-ν-τχς-ν-ρτς.
Ἐστὴν ὄπ' τοῦ Ἐσπίου

441. Γρίφος
Ἡρα... εἰς διδῶμα θύματα
Ἄρης
Ἐστὴν ὄπ' Θεραυτοῦλοῦ Ο. Ζουτοπούλου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 καὶ 29 *Ιουνίου* 1886.

321. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον). — **322** Ἄγρια, ἄγρια. — **323.** Ἡ γραφίς. — **324-328.** Ἡ ἀντικατάστασις γίνεσται διὰ τοῦ γράμματός τ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Ἄριος, τόκος, ἄριος, τομῆ, νότος. — **329.** ΠΙΣ (1, Ἡπειρος, 2, Συρία, 3, Κωνσταντινούπολις, 4, Ὀδησός). — **330.** Ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ ἀλλαχθῇ τις ἀπὸ ἓνα ἔχθρον εἶνε νὰ τὸν κάμῃ φίλον.

331. Κακός, καλός — **332.** I A M A
333-335. 1, Λίαν. 2, Μύς. A A A Σ
3, Θως — **336-337.** 1 Λόγος, M A Z I A
λόγος, ἄχος, ὄρος, ὄρος, 2, Γάτα, A Σ I A
γάτα, γάτος, πάτος, Πάρος, Πάρος, πόνος, ὄνος —
338-342. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεσται διὰ τῶν
γ, α, ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ὄρ-
γυῖα, ἄριος, γυρὸς, γλάρος, πράγος. — **343.**
BOYS, SAIPA (1, Βραδυνινησία, 2, Ὀκυ-
δάρεϊα, 3, Ἰσχυρία, 4, Σύνεσις, 5, Σκυ-
θραπότης, 6, Ἀρασία, 7, Ἰππερηγία, 8,
Ρουαρίτης, 9, Ἀθωότης).